

Arrest

nr. 222 285 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 mei 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 mei 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juli 2013, op 20 december 2013 en op 23 november 2017. Op 21 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietig bij 's Raads arrest nr. 204 932 van 6 juni 2018.

1.3. Op 9 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse herkomst te zijn, geboren in Damman te Saoedi-Arabië. U verklaart dat toen u in het 2de middelbaar zat, u met uw familie terugkeerde naar de Westelijke Jordaanoever, meer bepaald naar het Balata vluchtelingenkamp gelegen ten Noorden van Nablus. U bent een nakomeling van '1948-vluchtelingen' en in die zin geregistreerd bij UNRWA. Tijdens uw laatste jaar aan de middelbare school besloot u te stoppen met studeren. U begon te werken bij uw ooms die handelden in auto-onderdelen. Ook werkte u tijdelijk als schilder.

Omstreeks april 2012 werd Alaa al Sangraa, de leider van de al Aqsa-brigade, opgepakt door de Israëlsche autoriteiten. U werd er door de brigade van beschuldigd dat u informatie over deze persoon zou hebben doorgegeven. U werd omstreeks 14 of 15 april 2012 opgeroepen voor ondervraging door de Preventieve Veiligheidsdienst (Al-'amn al-wiqa'i) van de Palestijnse Autoriteit. U werd 4 dagen aangehouden, maar mocht vervolgens beschikken.

Na uw vrijlating, bleven de roddels echter aanhouden. U werd ervan verdacht informatie te hebben doorgegeven aan de Israëli's en te hebben meegewerkt aan arrestatieoperaties. Omstreeks juli 2012 werd u nogmaals opgeroepen door de Al-'amn al-wiqa'i en gedurende zeven dagen vastgehouden. U werd vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs.

Vanaf begin 2013 bezochten leden van de al Aqsa-brigade een vijftal keer uw ouderlijke woonst. Telkens was u niet aanwezig. Drie weken vóór uw vertrek omstreeks april 2013 werd u op straat opgepakt door gewapende mannen die behoorden tot de brigade. Ze brachten u naar een plaats buiten het vluchtelingenkamp. Daar werd u ondervraagd en geslagen. Ze lieten u gaan, maar maakten u ook duidelijk dat ze nog niet met u klaar waren.

U besloot omstreeks 23 april 2013 Nablus te verlaten. Directe aanleiding voor uw vlucht was het feit dat u van uw vader via een kennis die werkzaam was voor de al Aqsa-brigade, had vernomen dat ze u zouden gaan ombrengen en dat de Palestijnse Autoriteit wetens en willens de brigade haar gang zou laten gaan. Via een collega-schilder, kwam u in contact met een persoon die mensen naar het buitenland bracht via de Gazastrook. Deze persoon trad op als een soort borgsteller en regelde een Israëlsche werktoelating teneinde de Gazastrook te kunnen betreden. Op 23 april 2013 reisde u naar de Gazastrook. Via de Eretz-grensovergang, betrad u de Gazastrook. U verbleef twee dagen in Rafah in de woning van de smokkelaar. De derde dag reisde u via de tunnels naar Egypte. Vervolgens reisde u door naar Alexandrië. Van hieruit reisde u per boot naar Antwerpen. U kwam aan in België en vroeg 10 dagen na aankomst, te weten op 13 mei 2013, om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een originele oproeping van de (Al-'amn al-wiqa'i), een originele brief van de Al Aqsa-brigade waarin u wordt beschuldigd van collaboratie, uw originele UNRWA-familieregistratie kaart, een kopie van uw UNRWA-registratie van uw vader, een origineel attest van de Palestijnse missie bij de EU, België en Luxemburg, een originele geboorteakte en tenslotte een omslag van DHL.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS III, p.3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst moet worden vooropgesteld dat u geen klaarheid schept over uw UNRWA-registratie. Aanvankelijk verklaart u niet te weten of u geregistreerd bent bij UNRWA. Vervolgens past u uw verklaringen aan en beweert u toch geregistreerd te zijn. Evenmin legt u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS op 3 juli 2013 uw UNRWA familie registratiekaart voor (CGVS I, p. 21). Na navraag bij UNRWA blijkt dat uw familie in 1998 haar registratie zou hebben overgeheveld van de West Bank naar Jordanië. U hiermee geconfronteerd tijdens het tweede gehoor op het CGVS op 20 december 2013, stelt u voorop dat uw vader dit zou hebben gedaan, doch dat u nooit in Jordanië bent geweest (CGVS II, p. 3). U beweert evenwel niet op de hoogte te zijn van de redenen waarom uw vader deze stap zou hebben gezet en benadrukt dat u noch uw familie enige band met Jordanië hebben (CGVS II, p. 3). Opmerkelijk is dat u ook tijdens uw tweede gehoor nalaat de UNRWA familie registratiekaart voor te leggen. U gevraagd dit document over te maken aan het CGVS belooft u het nodige te doen, doch u verzaakt hieraan (CGVS II, p. 5-6). Wanneer uit een schrijven dd. 13 november 2016 van het Parket van de procureur des Konings in verband met uw verzoek tot erkenning als staatloze, blijkt dat u in het kader van deze procedure wel uw UNRWA familie registratiekaart heeft neergelegd en wel per verzoekschrift op dd. 13 oktober 2016, werd u andermaal opgeroepen door het CGVS voor een gesprek. Tijdens het gehoor dd. 23 november 2017, blijkt dat u in het bezit bent van een UNRWA familie registratiekaart met afgifte datum dd. 14 november 2013. U dan ook gevraagd waarom u niet eerder dit document heeft neergelegd gezien het CGVS u hier duidelijk om had verzocht, beweert u dat u betreffend document zou hebben afgegeven aan het onthaal. Uit het bewijs van afgifte opgesteld dd. 18/08/2014, blijkt echter dat u op dat moment een kopie van het pamflet van al Aqsa-brigade alsook de originele oproepingsbrieven van de Al-'amn al-wiqa'i overmaakte aan het CGVS. U hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en insinueert u dat u het document zou hebben afgeven aan uw advocaat (CGVS III, p. 4). Deze uitleg is niet valide. Uw houding getuigt dan ook van een gebrek aan medewerking. Hoe het ook zij, uit de door u neergelegde UNRWA registratiekaart, blijkt dat u UNRWA geregistreerd bent in de Westbank. UNRWA om uitsluitel gevraagd gezien zij aanvankelijk aan het CGVS lieten weten dat u en uw familie in Jordanië waren geregistreerd, blijkt dat uw familie in 2013 UNRWA zou hebben verzocht, om de registratie over te brengen van Jordanië naar de Westbank. Dat u na meermaals te zijn geconfronteerd met de vraag wat precies de connectie is tussen u, uw familie en Jordanië, halsstarrig blijft vasthouden aan uw bewering als zou die er niet zijn, staat dan ook haaks op de informatie van UNRWA waaruit blijkt dat uw ouders op hun vraag meermaals hun UNRWA registratiegebied wijzigden waaronder naar Jordanië (CGVS II, p.3, CGVS III, p. 3). Bovendien laat u na enige verklaring te geven voor het handelen van uw familie (CGVS III, p. 3). U laat het CGVS dan ook bewust in het ongewisse over uw UNRWA registratiegebied en daaraan gekoppeld mogelijks uw land van gewoonlijk verblijf. Enige kennis over de Westbank (CGVS I, p.5), brengt het CGVS in casu niets bij. Uw

Palestijnse origine als ook de oorspronkelijke herkomst van uw ouders uit de Westbank, wordt immers door het CGVS niet betwist wat maakt dat u de regio hoe dan ook kent. Hoe het ook zij, gezien het ontbreken van concrete aanwijzingen dat de Westbank niet kan worden beschouwd als land van gewoonlijk verblijf, dient hier bijgevolg alsnog van uit te worden gegaan. Wel is het zo dat bovenstaande vaststellingen, meer bepaald uw houding in casu, op ernstige wijze het waarachtig karakter van uw asielaanvraag ondermijnen.

Eveneens dient te worden gewezen op het feit dat u nalaat uw paspoort voor te leggen. Bovendien legt u inconsistente verklaringen af over de reden waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren dit document aan het CGVS te tonen. In de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u immers voorop dat het paspoort werd ingehouden door de smokkelaar. Tegenover het CGVS verklaart u dat het paspoort zou zijn gestolen door medepassagiers bij uw uitreis uit Egypte. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u zou hebben gezegd dat het paspoort werd gestolen door mensen die bij de smokkelaar waren (CGVS I, p. 9). Deze uitleg kan voorliggende inconsistentie niet uitklaren. Ook deze vaststellingen schragen het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas en laten minstens vermoeden dat u, om welke reden ook, uw paspoort niet wil voorleggen.

Voor wat betreft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op de Westelijke Jordaanoever, kan u niet overtuigen dat u door de al Aqsa-brigade en de Palestijnse Autoriteit ervan wordt verdacht, te hebben samengewerkt met de Israëlsche autoriteiten.

In verband met de problemen die u zou hebben gekend met de Palestijnse Autoriteit, verklaart u ofschoon tot tweemaal toe door Al-'amn al-wiq'a'i te zijn opgeroepen, feitelijk geen problemen te hebben met diezelfde autoriteit (CGVS I, p. 16). De arrestaties die zouden hebben plaatsgevonden in april en juli 2013, dienden met name om informatie van u te verkrijgen over een persoon genaamd A.(...) A.(...), die zou behoren tot Hamas. Nochtans verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de Palestijnse autoriteiten u beschuldigden van samenwerking met de Israëlsche autoriteiten (zie vragenlijst DVZ, p. 4). Betreffende tegenstrijdigheid dient extra beklemtoont te worden daar uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Palestijnse autoriteit zeer zware straffen hanteert voor collaborateurs. U geconfronteerd met het gegeven dat het zeer frappant is voorop te stellen verdacht te worden van collaboratie met de Israëli's door de Palestijnse Autoriteit, doch tevens die autoriteit niet te vrezen, repliceert u andermaal enkel de brigade te vrezen (CGVS I, p. 16) waarmee u voorliggende inconsistentie geenszins uitklaart. Het moge duidelijk zijn dat u omtrent de kern van uw asielrelaas, zijnde de actor van vervolging, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt die op ernstige wijze afbreuk doen aan uw algehele geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen aangaande uw problemen met de Palestijnse autoriteit, kan dan ook geen enkel geloofwaardig element gedistilleerd worden waaruit zou kunnen blijken dat u door hen verdacht zou kunnen worden van collaboratie met de Israëli's. Volledigheidshalve dient nog te worden gewezen op het feit dat u in België contact heeft opgenomen met de Palestijnse Autoriteit. U legt immers een attest voor van de Palestijnse missie bij de EU, België en Luxemburg in verband met uw Palestijnse herkomst, afgeleverd op 19 augustus 2016. Het contact dat u in dit verband met de Palestijnse Autoriteit heeft gehad, ondermijnt uw claim door deze autoriteit te worden beschouwd als collaborateur en aldus voor uw leven te moeten vrezen.

Evenmin overtuigt u door de al Aqsa-brigade te worden beschouwd als een collaborateur. In dit verband dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wijze waarop de brigade u zou hebben benaderd, allesbehalve kunnen overtuigen. Zo stelde u voorop dat u vanaf begin 2013 werd gevolgd door gemaskerde mannen van de brigade. Deze gemaskerde mannen, waarvan u overigens veronderstelt dat ze behoorden tot de brigade (CGVS I, p. 17), zouden ook uw ouderlijke woning hebben bezocht. U weet niet meer precies wanneer maar wel tot vijf keer toe (CGVS, p. 17). U zou telkens niet thuis zijn geweest, zijnde op het werk of elders. Het moge duidelijk zijn dat indien de brigade u daadwerkelijk verdacht van collaboratie met de Israëli's zij op een efficiëntere wijze te werk zouden zijn gegaan, dan telkens uw woonst te bezoeken als u er toevallig níet was. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat de brigade zeer hardhandig optrad tegen personen die zij verdachten van collaboratie. Te meer u beweerde dat u door hen werd gevolgd, mag toch verondersteld worden dat zij uw ouderlijke woonst zouden bezoeken op momenten dat u er wel was en dat zij zich hierover terdege konden informeren. In de door u voorgestelde gang van zaken, was het voor u immers duidelijk dat de brigade u zocht en beschikte u over mogelijkheden om tijdig te vluchten. Dit deed u overigens niet. U verbleef nog tot vier maanden na het eerste bezoek van de brigade alsook na uw ontvoering, woonachtig in uw ouderlijke huis, goed wetende dat u werd gezocht

door de brigade. Dit is een bijkomend element dat de door u vooropgestelde vrees vanwege de brigade weinig aannemelijk maakt. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat u in de veronderstelling was dat de Palestijnse Autoriteit aanwezig was en dat het niet zo een probleem zou worden (CGVS I, p. 17). Deze uitleg is frappant gezien u eveneens duidelijk te kennen gaf dat de Palestijnse Autoriteit onmachtig is en dus niet in staat enige bescherming te bieden (CGVS III, p. 8).

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u op een bepaald moment door enkele leden van de brigade zijn ontvoerd. U verklaart dat u na een dag weer zou zijn vrijgelaten. Dit is opmerkelijk juist gezien de aard van de beschuldigingen aan uw adres. U repliceert op dit gegeven dat zij niet zomaar iemand gaan doodschieten, doch dat zij bepaalde zekerheden wilden hebben (CGVS I, p. 18). Uw antwoord is weinig pertinent. Bezwaarlijk kan worden ingezien waarom ze u lieten gaan ofschoon de aantijgingen tegen uw persoon nog werden onderzocht. Uw verklaringen overtuigen dan ook niet. Overigens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande het tijdstip van uw ontvoering door leden van de brigade. In de vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u begin december 2012 door de brigade zou zijn opgepakt (zie vragenlijst CGVS/DVZ). Nochtans verklaarde u tegenover het CGVS dat u enkele weken voor uw vertrek omstreeks april 2013 werd ontvoerd door de brigade (CGVS I, p. 13). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u tegenover de ambtenaar van de DVZ te hebben gezegd, dat het incident ergens eind 2012-begin 2013 zou hebben plaatsgevonden. Gewezen op het gegeven dat u in casu toch behoorlijk uiteenlopende verklaringen aflegt, past u uw verklaring aan en beweert u dat u werd gevraagd naar het begin van de vervolgingsincidenten. Bovendien zou u hebben samengewerkt met een Iraakse Koerd en hem niet begrepen hebben. Uw uitleg houdt evenwel niet stand. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u immers dat het gehoor goed was verlopen (CGVS I, p. 2). Andermaal rijzen er dus ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Ter ondersteuning van uw claim vervolging te vrezen vanwege de al Aqsa-brigade, legt u eveneens een pamflet neer zagezegd van hun hand, waarin u wordt beschuldigd van collaboratie. U gevraagd hoe u aan dit document bent gekomen, geeft u aan dat uw broer het document op een openbare plaats had zien hangen. Hij zou het document hebben meegenomen (CGVS III, p. 8). U kan evenwel niet aangeven waar uw broer het pamflet precies zou hebben aangetroffen. Dit kan u worden tegengeworpen. Gezien de ernstige bewoordingen en beschuldigingen die het pamflet bevat, mag worden verwacht dat u op zijn minst de moeite zou hebben genomen te achterhalen waar dit document werd aangetroffen. Uw apathische houding is dan ook weinig doorleefd. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat u via uw broer zou hebben vernomen, toen u reeds in België was, dat dit pamflet ergens in Nablus zou zijn opgehangen. Uit het document blijkt nochtans dat het werd opgemaakt reeds voor uw komst naar België namelijk op 13 april 2014. Gezien de ernst van de beschuldigingen mag het opmerkelijk heten, dat u pas van het bestaan van dit document op de hoogte zou zijn gebracht nadat u navraag deed bij uw broer naar bewijzen in het kader van uw asielaanvraag (CGVS III, p. 3). Ook deze gang van zaken is weinig aannemelijk.

Uw verklaringen in verband met uw directe vluchtaanleiding kunnen dan weer als vaag worden bestempeld. U verklaarde immers dat uw vader, via een kennis die lid van de brigade was, zou hebben gehoord dat zij u wilden ombrengen. U kan evenwel niet aangeven wie deze kennis was. U stelt in dit verband dat dit geheim was. Doch, gezien het een kennis was van uw vader, moet uw vader en bijgevolg u toch de identiteit van deze persoon hebben gekend. U hiermee geconfronteerd stelt u voorop dat u hem persoonlijk kende, dat hij niet ver af was (CGVS II, p. 4). De vraag nogmaals herhaald, geeft u aan dat het contact met uw vader vrij oppervlakkig was. Ook deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Wat eveneens opvalt zijn uw weinig doorleefde verklaringen in verband met de situatie van uw familie. Zo verklaarde u in eerste instantie dat alles goed ging met uw familie (CGVS I, p. 6). U gevraagd wat de aantijgingen in verband met collaboratie tegen uw persoon te weeg hebben gebracht voor uw familie, vraagt u in eerste instantie in welke zin (CGVS I, p. 19). Uw reactie is hoogst opmerkelijk. Gezien u publiekelijk te kijk werd gezet als collaborateur, werd de eer van uw familie op ernstige wijze te schande gemaakt. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat niet zelden familieleden hetzelfde lot ondergingen als hun verdachte familieleden en dat de familie werd verstoten uit de gemeenschap. Wanneer u in december 2013 gevraagd wordt welke incidenten er zich na uw vertrek nog hebben voorgedaan, stelt u louter dat de leden van al Aqsa nog tot tweemaal toe uw ouderlijke woonst zouden hebben bezocht. U maakt evenwel geen gewag van het feit dat uw familie zich in precarie situatie zou bevinden (CGVS II, p. 5).

Gezien voorafgaande is dan het ook merkwaardig dat u anno 2017 verklaart dat uw familie omstreeks 2016, zou zijn verhuisd naar een dorpje buiten Nablus. Allereerst stelt zich de vraag waarom uw familie slechts drie jaar na uw 'ontmaskering' als verrader, Nablus-stad heeft verlaten. U geeft aan hier geen verklaring voor te hebben. Dit mag verbazen gezien u nog contact had met uw ouders (CGVS III, p. 5) en bijgevolg kan worden aangenomen dat er over dergelijke belangrijke beslissingen zou zijn gesproken. Ook uw uitleg, namelijk dat de verhuis ondermeer zou zijn ingegeven omdat men bang was dat één van uw broers zou worden ontvoerd, roept de nodige vragen op. U verklaarde immers dat uw broers zich dagelijks naar de industriezone van Nablus begeven om bij overige familieleden te werken in de auto-onderdelenhandel. Indien uw familie effectief de wraak van de brigade vreest, stelt zich de vraag waarom ze dan alsnog dit risico nemen. U met deze bedenking geconfronteerd, antwoordt u naast de kwestie door te verwijzen naar het lijden van het Palestijnse volk (CGVS III, p. 7). Uw verklaringen in verband met de gevolgen die uw familie zou hebben ondervonden van het feit dat u zou worden beschouwd als collaborateur, zijn niet overtuigend. Volledigheidshalve dient te worden verwezen naar bovenstaande vaststelling dat uw familie in 2013 haar UNRWA-registratie verlegde van Jordanië naar de Westelijke Jordaanoever, terwijl de problemen in verband met uw vermeende collaboratie al dateerden van 2012. Deze vaststelling schraagt andermaal het ongeloofwaardig karakter van uw problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Zoals reeds werd aangegeven wordt uw identiteit, Palestijnse origine en oorspronkelijke herkomst uit de Westbank zoals blijkt uit uw identiteitskaart, UNRWA registratiekaart van uw vader, uw geboorteakte, alsook het attest van de Palestijnse missie voor de EU, België en Luxemburg, niet betwist. In verband met de UNRWA familie registratiekaart volstaat een verwijzing naar voorafgaande motivering. In verband met de oproepingen van de Preventieve veiligheidsdienst, dient te worden verwezen naar bovenstaande motivering. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uit betreffende convocaties niet kan worden opgemaakt waarom u werd opgeroepen. In verband met het pamflet van de brigade kan eveneens worden verwezen naar bovenstaande motivering. Bovendien kan nog de bemerking worden gemaakt dat in het pamflet staat vermeld dat uw afwezigheid voor een bepaalde periode door de brigade als een soort schuldbekentenis wordt beschouwd. Dit is opmerkelijk. Het document werd immers opgemaakt op 13 april 2013. U was op dat moment nog aanwezig in Nablus. U maakt evenmin gewag dat u in die periode zou zijn ondergedoken. De informatie vervat in het pamflet strookt bijgevolg niet met uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een geldig Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien met niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een naaste (die niet noodzakelijk familie moet zijn van de aanvrager) woonachtig in de bezette gebieden of aan de Missie van Palestina in Brussel zelf. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van een Palestijnse identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS, p 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëlische operaties “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. . Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's monden manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, voornamelijk in de vorm van demonstraties en schermutselingen met de ordediensten, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Dit verklaart het grote aantal Palestijnse slachtoffers dat OCHA in december 2017 heeft geregistreerd. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2017 en 2018 op veel plaatsen op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem opsporings- en aanhoudingsoperaties hebben plaatsgevonden die tot geweld kunnen leiden, vaak in de vluchtelingenkampen. De gouvernementen van Jeruzalem, Hebron, Ramallah, Bethlehem, Jenin en Nablus worden regelmatig genoemd.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) en de motiveringsplicht, betwist verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNWRA te verlaten. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, waarbij hij tracht aan te tonen dat hij doorheen zijn opeenvolgende gehoren geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Ook meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er in het gouvernement van Nablus regelmatig aanhoudingsoperaties plaatsvinden, meestal in vluchtelingenkampen, en deze tot geweld kunnen leiden. Verzoek is afkomstig uit het Balata vluchtelingenkamp. Ook leidden demonstraties in dit gouvernement tot geweld. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op afdoende wijze rekening houdt met deze explosieve situatie. Hij wijst erop dat de COI Focus "Territoires Palestiniens - Cisjordanie, Situation sécuritaire" dd. 5 augustus 2018 betrekking heeft op de periode van 1 januari 2018 tot 25 juli 2018. De verklaring van de Amerikaanse president Trump inzake de geplande verhuis van de Amerikaanse ambassade naar Tel Aviv op 6 december 2017 heeft een toename van het geweld tot gevolg gehad. Daar is het echter niet bij gebleven. In voornoemde COI Focus staat op pagina 10 te lezen dat er nog steeds gevreesd wordt voor het oplaaien van geweld in de Westbank. Het is er dus verre van vredig. Op pagina 11 staat vervolgens te lezen dat het Israëlische leger aan de oorzaak ligt van gewelddadige incidenten, zowel in 2017 als in 2018. Deze

incidenten vonden met name het vaakst plaats tijdens routinecontroles en in vluchtelingenkampen. De regels voor het gebruik van geweld worden door Israëlische soldaten met de voeten getreden, op bevel van of met het akkoord van hun oversten (COI p. 11). Ook zijn Palestijnen in de Westbank het slachtoffer van geweld door Israëlische kolonisten (COI p. 12). Het feit dat dit op heden een deel uitmaakt van het dagelijks leven in de Westbank heeft geen invloed op het ernstig karakter ervan, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat uit de statistieken van OCHA, gepubliceerd in mei 2018, blijkt dat kolonisten steeds vaker gebruik maken van geweld ten aanzien van Palestijnen in de Westbank. Zodoende was het maandelijks gemiddelde aantal geregistreerde incidenten in 2018 het hoogst sinds 2014. Het grootste deel van deze incidenten vindt plaats in Nablus, vanwaar verzoeker afkomstig is. De Palestijnse bevolking heeft in de Westbank bovendien te lijden onder het discriminatoir systeem dat op hen toegepast wordt, met name de beperkingen van hun bewegingsvrijheid. Hierbij dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de fysieke obstakels, doch ook met de administratieve restricties die worden toegepast. Dit heeft een impact op het economisch leven, het sociale en het politieke leven van de Palestijnse maatschappij in zijn geheel. Aan de Palestijnse bevolking wordt hun zelfbeschikkingsrecht ontnomen (COI p. 17). Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze situatie in de bestreden beslissing op ongeoorloofde wijze minimaliseert. Hij voert aan dat de impact van de bezetting op de Palestijnse bevolking in de Westelijke Jordaanoever niet kan gereduceerd worden tot het meten van het aantal burgerslachtoffers en dat rekening dient te worden gehouden met andere indicatoren om de impact van de bezetting op het Palestijnse volk te analyseren. Zo dient er rekening gehouden te worden met het patroon van systematische mensenrechtenschendingen in de vorm van ernstige beperkingen van de bewegingsvrijheid, controlemaatregelen, raids, huiszoekingen, landroof, huisvernietiging, arbitraire detentie, ondervraging, geweld van kolonisten en van het Israëlische leger. Het is belangrijk om deze systematische mensenrechtenschendingen binnen het correcte kader te plaatsen, zijnde het Zionistisch project. De Israëlische autoriteiten gebruiken hiervoor een soort van geweld dat mogelijkwijze minder zichtbaar is dan het enkel vaststellen van het aantal burgerslachtoffers, maar dat wel degelijk een grote impact heeft op het dagdagelijkse leven van de Palestijnen in de Westbank. Hun leven wordt doelbewust ondragelijk gemaakt. Gelet op de heersende situatie van geweld, onrecht en discriminatie van Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever is het voor verzoeker naar eigen zeggen niet mogelijk om naar zijn land van herkomst terug te keren.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het verzoekschrift ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 21 december 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het document *“Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van Office of the United Nations Special Coordinator for the Middle East Peace Process van 30 april 2019, het document *“Protection of Civilians, Biweekly Highlights, reporting period 15-28 January 2019”* van OCHA, het document *“Protection of Civilians, Biweekly Highlights, reporting period 26 March – 8 April 2019”* van OCHA en het artikel *“Balata Refugee Camp, A Palestinian Ghetto”* van IMEMC News van 21 maart 2017.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour en Cisjordanie”* van 7 augustus 2018 gevoegd.

Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de situatie van ernstige onveiligheid die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA

te verlaten, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, en de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie, (ii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA en (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 augustus 2018 (CG nr. 1313497), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. De Raad merkt vooreerst op dat in arrest nr. 204 932 van 6 juni 2018 reeds werd geoordeeld als volgt:

“(…) 2.10. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

*De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).*

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.11. In casu dient na lezing van het administratief dossier echter te worden vastgesteld dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker slaagt er doorheen zijn verklaringen immers geenszins in aannemelijk te maken dat hij door de al Aqsa-brigade en de Palestijnse Autoriteit wordt beschuldigd van spionage voor de Israël.

2.11.1. Vooreerst slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen wat betreft zijn vrees voor de Palestijnse Autoriteit. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij duidelijk en ondubbelzinnig dat de Palestijnse autoriteiten hem beschuldigen van samenwerking met de Israëlische autoriteiten, dat hij er in het bijzonder van werd beschuldigd informatie te hebben doorgespeeld aan Israël in verband met de activiteiten van A.a.S., een leider van de al Aqsa brigade, en dat hij om deze reden meerdere malen werd gearresteerd en vastgehouden. Zo werd hij op 14 of 15 april 2012 opgepakt door de veiligheid- en geheime dienst en vier dagen vastgehouden. Op 1 of 2 juli 2012 werd hij een tweede maal opgepakt door de veiligheid- en geheime dienst en werd hij gedurende zeven dagen vastgehouden (administratief dossier, stuk 39, vragenlijst CGVS, vragen 3.1. en 3.5.). Ook tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij op 14 of 15 april 2012 werd opgeroepen voor ondervraging door de inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit omdat hij ervan werd verdacht informatie te hebben doorgegeven over A.a.S.: **"Werd u ondervraagd?** Ja. Ze stelden vragen waar ik was en dergelijke. Er waren ook vragen over het feit dat hij mijn buurman was. over mijn werk en hoe ik mijn vrije tijd besteedde. **Werd de reden van aanhouding aan u meegedeeld?** Ik werd ondervraagd omwille van de arrestatie van a.(...). Ze wilden weten of ik er iets mee te maken had of niet. Ik moest daar blijven. Ik moest iets bekennen. **Wat moest u bekennen?** Ze wilden informatie of ik personen kende of dat ik

namen zou kunnen verklikken. **Wat moest u bekennen?** Of dat ik mensen ken die sympathie voor Hamas hebben en niet voor de autoriteiten. Maar ze hadden geen bewijzen die voor mij konden worden gebruikt, daarom werd ik vrijgelaten. **Maar als ik het goed begrijp werd u verdacht van spionage en vroegen ze ook info over mensen van Hamas?** Ja idd. **Werd tegen u in zoveel woorden gezegd dat ze u verdachten van spionage met Israël?** Ik werd door de al Aqsa beschuldigd. Ze stelden mij vragen over mensen en zo. Uiteindelijk hebben ze mij gezegd dat ik werd beschuldigd van het bespioneren van A.(...), ik had nee, gezegd omdat er geen bewijzen waren werd ik vrijgelaten." Verzoeker werd na vier dagen vrijgelaten. Omdat de roddels bleven aanhouden werd hij echter op 1 of 2 juli 2012 een tweede maal opgeroepen door de inlichtingendienst en gedurende zeven dagen vastgehouden. Er werden hem dezelfde vragen gesteld maar ze stelden ook meer vragen over mensen van Hamas (administratief dossier, stuk 29, p. 13-16). Gelet op deze verklaringen en in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Palestijnse autoriteit zeer zware straffen hanteert voor collaborateurs, is het verbijsterend te moeten vaststellen dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor tot twee maal toe stelde geen problemen te hebben met de Palestijnse Autoriteit en dat hij op de opmerking van de protection officer dat het hem nog steeds niet duidelijk was waarom de Palestijnse Autoriteit hem zocht repleceerde: "Ik wordt gezocht door al Aqsa niet door PA." (administratief dossier, stuk 29, p. 16). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: "(...) Het moge duidelijk zijn dat u omtrent de kern van uw asielrelaas, zijnde de actor van vervolging, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt die op ernstige wijze afbreuk doen aan uw algehele geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen aangaande uw problemen met de Palestijnse autoriteit, kan dan ook geen enkel geloofwaardig element gedistilleerd worden waaruit zou kunnen blijken dat u door hen verdacht zou kunnen worden van collaboratie met de Israël's. Volledigheidshalve dient nog te worden gewezen op het feit dat u in België contact heeft opgenomen met de Palestijnse Autoriteit. U legt immers een attest voor van de Palestijnse missie bij de EU, België en Luxemburg in verband met uw Palestijnse herkomst, afgeleverd op 19 augustus 2016. Het contact dat u in dit verband met de Palestijnse Autoriteit heeft gehad, ondermijnt uw claim door deze autoriteit te worden beschouwd als collaborateur en aldus voor uw leven te moeten vrezen." Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter herhalen van en verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij benadrukt dat hij door de Palestijnse autoriteiten werd beschuldigd van samenwerking met de Israëlische autoriteiten, dat hij verscheidene malen werd opgepakt en beschuldigd van spionage doch hij enkel en alleen de al Asqa-brigade vreest. Hij blaast dus opnieuw koud en warm tegelijk en brengt geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

2.11.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "Evenmin overtuigt u door de al Aqsa-brigade te worden beschouwd als een collaborateur. In dit verband dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wijze waarop de brigade u zou hebben benaderd, allesbehalve kunnen overtuigen. Zo stelde u voorop dat u vanaf begin 2013 werd gevolgd door gemaskerde mannen van de brigade. Deze gemaskerde mannen, waarvan u overigens veronderstelt dat ze behoorden tot de brigade (CGVS I, p. 17), zouden ook uw ouderlijke woning hebben bezocht. U weet niet meer precies wanneer maar wel tot vijf keer toe (CGVS, p. 17). U zou telkens niet thuis zijn geweest, zijnde op het werk of elders. Het moge duidelijk zijn dat indien de brigade u daadwerkelijk verdacht van collaboratie met de Israël's zij op een efficiëntere wijze te werk zouden zijn gegaan, dan telkens uw woonst te bezoeken als u er toevallig níet was. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat de brigade zeer hardhandig optrad tegen personen die zij verdachten van collaboratie. Te meer u beweerde dat u door hen werd gevolgd, mag toch verondersteld worden dat zij uw ouderlijke woonst zouden bezoeken op momenten dat u er wel was en dat zij zich hierover terdege konden informeren. In de door u voorgestelde gang van zaken, was het voor u immers duidelijk dat de brigade u zocht en beschikte u over mogelijkheden om tijdig te vluchten. Dit deed u overigens niet. U verbleef nog tot vier maanden na het eerste bezoek van de brigade alsook na uw ontvoering, woonachtig in uw ouderlijke huis, goed wetende dat u werd gezocht door de brigade. Dit is een bijkomend element dat de door u vooropgestelde vrees vanwege de brigade weinig aannemelijk maakt. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat u in de veronderstelling was dat de Palestijnse Autoriteit aanwezig was en dat het niet zo een probleem zou worden (CGVS I, p. 17). Deze uitleg is frappant gezien u eveneens duidelijk te kennen gaf dat de Palestijnse Autoriteit onmachtig is en dus niet in staat enige bescherming te bieden (CGVS III, p. 8).

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u op een bepaald moment door enkele leden van de brigade zijn ontvoerd. U verklaart dat u na een dag weer zou zijn vrijgelaten. Dit is opmerkelijk juist gezien de aard van de beschuldigingen aan uw adres. U repleceert op dit gegeven dat

zij niet zomaar iemand gaan doodschieten, doch dat zij bepaalde zekerheden wilden hebben (CGVS I, p. 18). Uw antwoord is weinig pertinent. Bezwaarlijk kan worden ingezien waarom ze u lieten gaan ofschoon de aantijgingen tegen uw persoon nog werden onderzocht. Uw verklaringen overtuigen dan ook niet. Overigens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande het tijdstip van uw ontvoering door leden van de brigade. In de vragenlijst van het CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u begin december 2012 door de brigade zou zijn opgepakt (zie vragenlijst CGVS/DVZ). Nochtans verklaarde u tegenover het CGVS dat u enkele weken voor uw vertrek omstreeks april 2013 werd ontvoerd door de brigade (CGVS I, p. 13). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u tegenover de ambtenaar van de DVZ te hebben gezegd, dat het incident ergens eind 2012- begin 2013 zou hebben plaatsgevonden. Gewezen op het gegeven dat u in casu toch behoorlijk uiteenlopende verklaringen aflegt, past u uw verklaring aan en beweert u dat u werd gevraagd naar het begin van de vervolgingsincidenten. Bovendien zou u hebben samengewerkt met een Iraakse Koerd en hem niet begrepen hebben. Uw uitleg houdt evenwel niet stand. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u immers dat het gehoor goed was verlopen (CGVS I, p. 2). Andermaal rijzen er dus ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten." In het verzoekschrift volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen, waarmee hij niet vermag voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar hij er voorts opnieuw op wijst dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken een Iraakse Koerd was, die hij niet steeds goed begreep, benadrukt de Raad dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde "**Hoe is het gehoor op DVZ verlopen?** Het was goed. De tolk was een Iraakse koerd. Maar uiteindelijk verliep alles goed." (administratief dossier, stuk 29, p. 2). Hij maakte hierbij geen enkele melding van communicatie- en of vertaalproblemen bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Pas nadat verzoeker aan het einde van dit gehoor werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen, beweerde hij plots dat hij de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet begreep (administratief dossier, stuk 29, p. 19), wat getuigt van weinig ernst. Zo er werkelijk sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker dit onmiddellijk zou hebben aangekaart, quod non. Bovendien heeft hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud ondertekend waarmee hij aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Ter ondersteuning van uw claim vervolging te vrezen vanwege de al Aqsa-brigade, legt u eveneens een pamflet neer zagezegd van hun hand, waarin u wordt beschuldigd van collaboratie. U gevraagd hoe u aan dit document bent gekomen, geeft u aan dat uw broer het document op een openbare plaats had zien hangen. Hij zou het document hebben meegenomen (CGVS III, p. 8). U kan evenwel niet aangeven waar uw broer het pamflet precies zou hebben aangetroffen. Dit kan u worden tegengeworpen. Gezien de ernstige bewoordingen en beschuldigingen die het pamflet bevat, mag worden verwacht dat u op zijn minst de moeite zou hebben genomen te achterhalen waar dit document werd aangetroffen. Uw apathische houding is dan ook weinig doorleefd. Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat u via uw broer zou hebben vernomen, toen u reeds in België was, dat dit pamflet ergens in Nablus zou zijn opgehangen. Uit het document blijkt nochtans dat het werd opgemaakt reeds voor uw komst naar België namelijk op 13 april 2014. Gezien de ernst van de beschuldigingen mag het opmerkelijk heten, dat u pas van het bestaan van dit document op de hoogte zou zijn gebracht nadat u navraag deed bij uw broer naar bewijzen in het kader van uw asielaanvraag (CGVS III, p. 3). Ook deze gang van zaken is weinig aannemelijk." Verzoeker brengt hier tegen in: "Ten eerste, kan men hierbij opmerken dat men bezwaarlijk verzoeker kan tegenwerpen dat hij niet weet op welke exacte locatie zijn broer het pamflet aantrof. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor telkens verklaard dat hij zeer summier en bijna zelfs geen contact heeft met zijn familie. Verzoeker hechtte geen belang aan de plaats waar het pamflet werd verspreid, maar legde de focus, begrijpelijk, meer op de inhoud van het pamflet en op welke manier hij hiervan een kopie in België zou kunnen verkrijgen.

Ten tweede, daar waar de tegenpartij opmerkt dat het pamflet op "13 april 2014 [sic]" werd opgemaakt en dat het opmerkelijk is dat verzoeker hier pas op de hoogte van was nadat hij reeds in België verbleef, kan zij in haar redenering niet gevolgd worden.

Vooreerst dient men op te merken dat verzoeker omstreeks 23 april 2013 het land verliet. Het pamflet dateert dus van ongeveer een week ervoor, namelijk 13 april 2013. Verzoeker was gedurende die periode volop in de weer met zijn vertrek te regelen, wat tevens ook blijkt uit zijn verklaringen tijdens zijn derde gehoor (zie gehoorverslag III, p. 9):

(...)

Verzoeker was dus gedurende 10 tot 14 dagen voor zijn vertrek druk in de weer met het trachten een toelating te verkrijgen om Gaza binnen te gaan. Deze periode stemt geheel overeen met de datum waarop het pamflet voor een eerste maal gepubliceerd werd. Het is bijgevolg volkomen verklaarbaar dat verzoeker geen weet had van dit document, tot op het moment dat hij hierover werd ingelicht door zijn broer." Verzoeker brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die zijn verregaande desinteresse kunnen vergoelijken. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 23 november 2011: **"Maar hoe heeft Al Aqsa dit document aan u overgemaakt? Het is uitgegeven door Al Kataib, ze publiceren het in openbare plaatsen. Toen ik hier kwam en er naar gevraagd werd, mijn broer heeft het gezien en meegenomen. Waar heeft uw broer het gezien? Ik heb het hem niet gevraagd? Misschien waar hij werkt. Wanneer heeft u broer dat gezien? Ik was hier. Ik heb er naar gevraagd of hij zulke document kan naar mij sturen. Hoe wist u van het bestaan van dat document? Toen ik hier bij jullie kwam en jullie vroegen het mij om te bewijzen. Ik heb mijn broer gevraagd of hij het kan sturen. Nu, dit document is opgemaakt op 13 april 2013, dus dat is een week voor uw vertrek? Ja. Ik weet het niet. Na mijn probleem hebben zij het opgemaakt en verdeeld zeker. (...)"** (administratief dossier, stuk 6, p. 8-9). Dergelijk manifest gebrek aan interesse in het door hem voorgelegde pamflet is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Ook verzoekers verklaringen in verband met zijn directe vluchtaanleiding zijn dermate vaag dat ze de Raad geenszins kunnen overtuigen. Zo verklaarde hij dat zijn vader, via een kennis die lid was van de al Aqsa-brigade, had gehoord dat ze hem wilden vermoorden. Verzoeker kan echter niet verduidelijken wie deze kennis was. Hij stelt dat dit geheim was (administratief dossier, stuk 29, p. 18 en stuk 22, p. 4). Ook in het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij niet weet wie de kennis van zijn vader was. Doch aangezien zijn vader logischerwijze de identiteit van deze persoon moet hebben gekend, is het niet onredelijk te stellen dat ook verzoeker hiervan via zijn vader in kennis kan worden gesteld. Wanneer verzoeker hiermee werd geconfronteerd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, kwam hij niet verder dan de stelling dat het contact met zijn vader heel oppervlakkig is (administratief dossier, stuk 22, p. 4). Het hoeft geen betoog dat ook deze verklaringen allerminst kunnen overtuigen.

2.11.3. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze deze appreciatie kunnen ombuigen. De oproeping van de Al-'amn al-wiqa'i, waaruit overigens niet kan worden opgemaakt waarom verzoeker werd opgeroepen, en het pamflet van de al Aqsa-brigade kunnen niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De overige documenten bevestigen slechts verzoekers identiteit, Palestijnse origine en herkomst uit de Westelijke Jordaanoever, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken."

2.12. Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 blijkt voorts dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet en dat UNRWA ook in de Westelijke Jordaanoever humanitaire en sociale hulp biedt aan Palestijnse vluchtelingen, en scholen en instellingen voor gezondheidszorg beheert. Uit voormelde informatie blijkt weliswaar dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in de Westelijke Jordaanoever of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale

gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA heeft in de Westbank 43 klinieken, 96 scholen, 2 trainingscentra, 15 rehabilitatiecentra en 19 centra voor vrouwen. De verminderde bijdrage van de Verenigde Staten heeft er toe geleid dat UNRWA zijn "Cash for Work" programma heeft moeten stopzetten, maar gezinnen die de laatste twee jaar gekwalificeerd werden als "erg arm" konden verder beroep doen op het zogenaamde "Social Safety Net Programme" (SSNP), een kernprogramma van UNRWA. Ook voedselbonnen zouden verder uitgereikt worden tot eind 2018, waarna de meest arme huishoudens toegang zouden krijgen tot het SSNP. Het financieel tekort had in 2018 tot gevolg dat het "Community Mental Health Programme" (CMHP) en de inzet van mobiele klinieken stopgezet werden in de loop van 2018. UNRWA zou echter actief op zoek gaan naar alternatieven, waaronder partners die deze dienstverlening zouden verderzetten voor een bepaald publiek. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij beroep deed op het "Cash for Work Programme", voedselbonnen, het CMHP of mobiele klinieken. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de financiële tekorten waarmee UNRWA in 2018 kampte een impact hebben gehad op bepaalde diensten die UNRWA in de Westbank leverde, blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Westelijke Jordaanoever op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker brengt in het verzoekschrift en de aanvullende geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Hij verwijst slechts naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, elementen welke in voorgaande analyse in aanmerking werden genomen, doch toont hiermee geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in de Westelijke Jordaanoever of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker in de aanvullende nota nog aanhaalt dat UNRWA niet de bevoegdheid heeft om de veiligheid in de kampen te garanderen en dat UNRWA hem bijgevolg niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *"Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future"*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen penibel kunnen zijn. Het louter neerleggen van algemene informatie over de situatie in het kamp Balata is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn

rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de leefomstandigheden van de Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en het kamp Balata in het bijzonder, slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in de Westbank in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad merkt hierbij op dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo verklaarde verzoeker dat zijn familie toen hijzelf 13 jaar oud was vanuit Saoedi Arabië terugkeerde naar de Westbank, waar zij eigendom hadden. Verzoeker ging naar een staatsschool in Nablus. Zijn familieleden (ooms, vader, broers) werken in de autosector. Ook verzoeker zelf werkte met zijn ooms, die een eigen zaak hadden in de industriezone van Nablus, in de auto-onderdelen sector. Daarnaast heeft hij ervaring als schilder. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in de Westelijke Jordaanoever opnieuw aan werk te geraken. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij het financieel goed had: “(...) *Ik deed niets anders dan werken en ik had geld. Ze dachten omdat ik geld had dat ik een collaborateur was.*” Verzoeker had overigens 6000 dollar ter beschikking om zijn reis naar Europa te bekostigen. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien dat zijn familie in 2016 verhuisd is naar een dorpje buiten Nablus (administratief dossier, stuk 29, gehoor CGVS dd. 3 juli 2013, p. 3, p. 5-7 en p. 13; stuk 6, gehoor CGVS dd. 23 november 2017, p. 6-7 en stuk 38, verklaring DVZ, vraag 35). Het feit dat verzoekers familieleden het zich kunnen veroorloven om buiten het vluchtelingenkamp te gaan wonen, toont nogmaals aan dat hun situatie behoorlijk is en dat zij het financieel beter hebben dan de gemiddelde Palestijn in de Westelijke Jordaanoever. Gelet op het voorgaande, dient dan ook geconcludeerd te worden dat de situatie van verzoeker en zijn familie behoorlijk is en dat hij in de Westelijke Jordaanoever over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar hij bij een terugkeer redelijkerwijs op kan steunen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat hij evenmin afdoende concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Balata in het bijzonder of in de Westelijke Jordaanoever in het algemeen actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Westbank persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar de Westelijke Jordaanoever blijkt bovendien uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour en Cisjordanie”* van 7 augustus 2018 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een geldig Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien men niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een naaste (die niet noodzakelijk familie moet zijn van de aanvrager) woonachtig in de bezette gebieden of aan de Missie van Palestina in Brussel zelf. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever, gelegen in het mandaatgebied van UNRWA.

2.14. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie COI Focus *“Territoires palestiniens – Cisjordanie. Situation Sécuritaire”* van 6 augustus 2018) blijkt voorts dat de Israëlische operaties “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's mondten manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd. De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, voornamelijk in de vorm van demonstraties en schermutselingen met de ordediensten, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Dit verklaart het grote aantal Palestijnse slachtoffers dat OCHA in december 2017 heeft geregistreerd. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2017 en 2018 op veel plaatsen op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem opsporings- en aanhoudingsoperaties hebben plaatsgevonden die tot geweld kunnen leiden, vaak in de vluchtelingenkampen. De gouvernementen van Jeruzalem, Hebron, Ramallah, Bethlehem, Jenin en Nablus worden regelmatig genoemd. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en

daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoeker brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn, of die een ander licht kan werpen op voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever. Zo uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Raad dat deze feiten niets veranderen aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in de aanvullende nota nog algemeen verwijst naar de algemene onveilige situatie in het Balatakamp, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie in 2016 verhuisd is naar een dorpje buiten Nablus zodat een terugkeer naar het vluchtelingenkamp in zijn hoofde niet noodzakelijkerwijs aan de orde is.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS